

Bežunska MLADINA

Leto 2. — Lienz, 23.1.46 — Štev. 3

Moji starši

Ponosen bom nanje!
Spoštoval jih bom!
Vedno jih bom ljubil!

Ponosen bom nanje! Njihovo dobro ime bom vedno zvesto čuval kot svoje. Nikdar ne bom dovolil, da bi jih kdo vpričo mene grajal, čeprav so storili kaj napačnega. Moji starši so vedno moji starši; svoje življenje in ime sem prejel od njih.

Spoštoval jih bom! "Spoštuj očeta in mater", pravi četrta božja zapoved. Zato jih bom ubegal v vsem, kar ne nasprotuje božjim zapovedim ali njegovim nasvetom. Ne bom jih žalil z žaljivimi besedami. Ne bom se nikoli iz njih norčeval. Ljubeznjivo in krotke jih bom ogovarjal, četudi se ne strinjajo z menoj.

Vedno jih bom ljubil! Ljubezen jim hočem pokazati s tem, da bom ljubil svoj dom. Videti morajo, da mi je njihova družba ljubša kot vsaka druga tovarišija.

Moji starši imajo tako malo veselja. Pripraviti jim hočem vsaj to veselje, da bodo vedeli in čutili, da jih ljubim.

Domovinska zavest

o so Nemci zasedli francosko Alzacijo, so postale vse šole čez noč nemške. Po nekaj tednih je prišel v šolo nemški nadzornik. Prezirljivo je pogledal po alzaških malčkih. Oko mu je obviselo na plavolasem dečku, ki je nosil žalno obleko.

"Kako ti je ime?" ga je vprašal nadzornik.

"Angé Capranan."

"Koliko si star?"

"Dvanajst let."

"Tvoj oče?"

"Padel je za domovino."

"Dovolj! Nisem te tega vprašal. Odgovarjaj na vprašanje! Kateri je največji narod v Evropi?"

"Francoski."

"Francoski? Kako si upaš ti, tepec, trditi kaj takšnega. Največji narod v Evropi je nemški. Zapomni si to."

Fantek je ves bleđ vztrajal pri svoji trditvi, da je francoski narod največji v Evropi.

"Tepec, ali sploh veš, kje je Francija? No, pridi in mi jo pokaži na zemljevidu."

Mali Alzačan je z žarečimi očmi stopil pred nadzornika, odpel je svoj črni suknjič, se potrkal na prsi in vzkliknil:

"Francija? Ona je tukaj v mojem srcu!"

Mirko Kunčič:

Janezek Piškur opisuje živali

Naša gos.

Naša gos se ziblje po dvorišču kot debela dama in gaga:ga, ga, ga! Ošabno dviga svoj dolgi vrat kot Brglezova Rezika, ki je v mestu za tipkarico in ji vsi pravijo, da je neumna gos. Gospodje se ji prijazno smehljajo in klanjajo, za hrbtom pa norce brijejo iz nje. Ona pa je prepričana, da jo občuduje ves svet.

Jaz sem naši materi rekel:

"Mama, če je Rezika neumna gos, potemlej je z našo gosjo v žlahti. Najbrž sta si sestrični."

Mati mi niso odgovorili. Grdo so me pogledali in me z burklami napodili iz kuhinje.

Naša gos ima rdeč kljun kot Brglezova Rezika ustnice. Rezika si ustnice maže z rdečo barvo, naša gos pa ima kljun rdeč že od rojstva. Čemu si Rezika ustnice maže, ne vem. Pač zato, ker je

neumna gos! Včasih čefota po mlaki in se potaplja kot podmornica. Tudi kremplja ima rdeče kot Brglezova Rezika nohte na rokah in nogah - ta nesnaga! Naša dekla pravi, da ima Rezika slinovko na parkijih.

Naša gos nese jajca, pa ne kurja, ampak gos=

ja. Debele so kot pomaranče, a jaz imam rajši ocvrta kurja jajca. Iz njih se zležejo mlade goske, ki so še bolj neumne kot stare gosi.

Na praznik sv. Martina se bo naša gos poslovrila od tega sveta. Odromala bo v po-nev. Najboljsi kos bodo dobili oča, ki so gospodar v hiši, hlapec in dekla pa bosta otepala rgance in zelje.

Naša gos bo imela jutri svoj rojstni dan. Stara bo ravno dve leti. Voščil ji ne bom nič, ker me je kavsnila po roki, da se mi je pocedila kri in sem potlej še jaz imel nohte rdeče kot Brglezova Rezika.

ZGODBA

MINISTRANTU IVANU

ilo je pred davnimi le-ti na Danskem. Kakor pri nas za časa krvoloč-nih Turkov, tako so tudi na Danskem služile cer-kve ljudem za glavno za-točišče pred poganskimi sovražniki.

V večjem danskem me-stu stoji ob obrežju reke mogočna katedrala svetega Knuta. Sivo zidovje tega veličastnega Gospodovega do-ma ponni prenekatero žalostne in vesele zgodbe iz preteklosti. Marsikatera izmed teh je zavita v čarovno pravljličnost se-vernih dežel, druge pa se zdijo, da nosi-jo na sebi plašč resničnosti.

Poslušajte eno teh čudovitih vendar resničnih zgodb,

Verniki, ki so hodili k zgodnjim mašam

v katedralo sv. Knu-
ta, so vedno pogo-
steje šepetali med
sabo in govorili o
skrivnostnem mini-
strantu, ki se vsa-
ko jutro prikaže
pri glavnem oltar-
ju, gre počasi in
pobožno po cerkvi
in izgine za veli-
ko spovednico.

Opozorili so na
to stolnega župni-
ka, ki je vse te go-
vorice smatral za
prenapete "babje
čenče."

Ko mu pa le ni-
so dali miru, gre
v cerkev in skrit
za stebrom čaka,
kdaj pride mini-
strant. Ko je pri
glavnem oltarju mi-
nila prva maša, se
nenadoma prikaže
strežnik v starin-
ski ministrantski
obleki, gre pobožno po cerkvi in izgine za
spovednico.

Župnik ga ni še nikoli videl. Od prese-
nečenja ga je pozabil ustaviti in povpraša-
ti, kdo je in odkod.

Župnik je naslednji dan spet oprezoval.
Točno ob določeni uri pride čudoviti mini-
strant. Župnik stopi predenj, da bi mu za-
stavil korak, pa kako se začudi, ko ni mi-
nistranta nikjer več.

Mrzel pot oblije župnik. Pri stolu mi-

je bilo kakor bi bil ob polnoči na pokopališču. Bled in s klekajočimi koleni stopi proti spovednici. Pa ministranta ni nikjer. Skrbno preišče vso spovednico in zid za spovednico, če se ni čudna prikažen kam zataknila. (Dalje prih.)

Angel varuh

Pred leti se je nekje na zgornjem Koroskem tole prigodilo:

Dva dečka Pepi in Janez sta šla v gozd nabirat jagode. Med potjo sta se o marsičem menila. Beseda je nanesla tudi na angela varuha, h kateremu je Pepi po navodilu svoje dobre mamice vsak dan molil. Janezu se je to zdelo odveč, češ da on zna samo očenaš in zdravomarijo. Med pogovorom sta prišla na visoko, strmo skalo, kjer je bilo vse rdeče od jagod. Veselo sta se sklonila in nabirala vabljive jagode. Tedaj se nenadoma zasliši z bližnjega hriba klic: "Pepi, Pepi, Pepi?" Trikrat je zaklicalo. Pepi je menil, da ga kliče mati, zato brž vzame posodico z jagodami in steče na nasprotni hribček. Janez pa za njim. Komaj sta bila dobrih sto metrov oddaljena od kraja, prične skala pokati in se s silnim treskom zruši na kraj, kjer sta prej nabirala jagode.

Ozreta se začudeno okrog. Ni bilo ne mame, ne druge žive duše. Bil je angel varuh, ki je poklical dečka in ju rešil gotove smrti.

Pepi je postal pozneje duhovnik in je pred nekaj leti umrl. Često je v šoli otrokom pripovedoval to resnično zgodbo o angelu varuhu.

Kje smo mi doma?

Kje smo, kje smo mi doma?
Tam ob Dravi, Savi, Soči,
tam ob lipi šumljajoči
sredi ravnega polja !

Tam, kjer Triglav, kralj planin,
dviga krono nad obzorje,
kjer buči Jadransko morje
pesem naših bolečin.

Tam, kjer cerkvice sto in sto
po zelenih gričkih sanja,
na otočku zven pozvanja
mile prošnje pod nebo.

Tam, kjer nagelj, rožmarin
z belih hišic se smehlja ,
v vetru tiho šepeta:
sladek je na čem spomin.

Tam begunci smo doma,
tam je naša zemljica.

Uganke

Volk, ovca in zeljnata glava

Pastir ti moral spraviti čez petok volka, ovce in zeljnato glavo. V čolnu pa je bilo prostora samo za dva hkrati.

Če prepelje najprej volka, mu bo ovca pežrla točas zeljnate glavo. - Če prepelje zeljnato glavo, mu bo volk raztrgal jagnje. Če prepelje najprej ovce, zatem pa volka, mu bo volk na oni strani umoril ovce. - Če prepelje najprej ovce in potem zeljnato glavo, mu bo spet ovca na oni strani pojedla zeljnate glavo.

Kaj naj stori?

Kako bi se ti rešil iz te zagate?

Najlepše rešena in napisana rešitev bo nagrajena in objavljena v prihodnji številki "Begunske mladine".